

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 lipca 2015 roku

Sąd Rejonowy w Turku Wydział I Cywilny

w składzie

Przewodniczący - SSR Barbara Sowińska

Protokolant Katarzyna Kurczoba

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22.07.2015 roku w T.

sprawy z powództwa K. L. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe (...) z siedzibą w T.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda K. L. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe (...) z siedzibą w T. kwotę 5.276,70 zł (pięć tysięcy dwieście siedemdziesiąt sześć złotych siedemdziesiąt groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 20.11.2014r. do dnia zapłaty,
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.481,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w tym kwotę 1.217,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

IC 176/15

UZASADNIENIE

Powód K. L. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe (...) w T. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 5.276,70 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 20.11.2014r. do dnia zapłaty, kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych i opłatą od pełnomocnictwa, przeprowadzenie rozprawy pod jego nieobecność oraz dowodów w pozwie zgłoszonych. W uzasadnieniu podniósł, że w dniu 03 lipca 2014r. w T. przy ul. (...) doszło do zdarzenia drogowego spowodowanego przez kierującego pojazdem marki A. (...) o nr rej (...) P. S. posiadającego polisę (...) o nr (...) w (...) S.A., w wyniku czego uszkodzeniu uległ samochód marki N. (...) stanowiący własność T. O. (1). Wskazał, że w dniu 05 lipca 2014r. T. O. (1) zawarł z nim umowę najmu pojazdu zastępczego marki C. na okres likwidacji szkody zarejestrowanej w (...) pod nr (...). Podkreślił, że umowa trwała do dnia 11 sierpnia 2014r. i T. O. zapłacił mu za najem auta 6.826,50 zł na co została wystawiona faktura VAT, przekazana ubezpieczycielowi. Wskazał, że pozwany ubezpieczyciel, uznał swoją odpowiedzialność i po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, uznaniu wystąpienia szkody całkowitej, przyznał dnia 04.08.2014r. poszkodowanemu odszkodowanie w kwocie 3.800,00 zł i 06.08.2014r. dokonał jego przelewu na konto. Podkreślił, że roszczenie związane z najmem pojazdu zostało wypłacone poszkodowanemu 03.10.2014r. w kwocie 1.549,80 zł a odwołanie nie przyniosło skutku. Przedstawił pogląd doktryny i orzecznictwa na poparcie roszczenia. Uzasadnił żądanie w zakresie odsetek i właściwości miejscowej.

Pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych oraz złożył wnioski dowodowe na okoliczność wysokości stawek za pojazd zastępczy segmentu C

obowiązujących w K. i okolicach, w dacie bliskiej zdarzeniu. Nie kwestionując samego zdarzenia drogowego zaprzeczył aby powodowi, jako uprawnionemu na mocy przelewu wierzytelności, przysługiwała dochodzona pozwem kwota. Uznał: za ekonomicznie nieuzasadnione, w świetle art. 361 § 1 i 2 k.c., koszty wynikające z faktury VAT nr (...), stawkę wynajmu pojazdu w wysokości 150 zł netto dziennie za zawyżoną oraz zakwestionował czas trwania wynajmu pojazdu zastępczego. W ocenie pozwanego zasadnym było wynajęcie pojazdu nie przez 37 dni, jak uczynił to poszkodowany, ale przez 12 dni, to jest od 05.07.2014r. do dnia przekazania rozliczenia szkody całkowitej w dniu 08.07.2014r. plus 7 dni na organizację zakupu nowego pojazdu. Przyznał, że odszkodowanie w kwocie 3.800 zł wypłacił poszkodowanemu dnia 04.08.2014r. a pełne odszkodowanie tytułem zwrotu uzasadnionych kosztów wynajmu samochodu zastępczego w kwocie 1.549,80 zł, decyzją z dnia 02.10.2014r. Podkreślił, że istniała możliwość wynajęcia odpowiedniej klasy samochodu zastępczego za jego pośrednictwem w sytuacji gdyby przy zgłoszeniu szkody zaznaczono istnienie takiej konieczności (k.35-37).

Sąd ustalił i zważył co następuje:

W dniu 03 lipca 2014r. w T. przy ul. (...) doszło do zdarzenia drogowego spowodowanego przez kierującego pojazdem marki A. (...) o nr rej. (...) P. S. w wyniku czego uszkodzeniu uległ samochód marki N. (...) o nr rej. (...), stanowiący własność T. O. (1). Na miejsce zdarzenia wezwano policję. Z uwagi na uszkodzenia pokolizyjne funkcjonariusze policji zatrzymali dowód rejestracyjny pojazdu marki N..

W dacie zdarzenia właściciela pojazdu marki A. wiązała z (...) S.A. umowa w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych (OC) nr (...), zawarta na okres 1 roku. Dnia 04.07.2014r. poszkodowany zgłosił powstanie szkody ubezpieczycielowi opisując przebieg zdarzenia i uszkodzenia auta. Jednocześnie złożył pisemne oświadczenie, że pojazd uszkodzony w wyniku kolizji jest mu niezbędny do zaspokajania podstawowych, codziennych potrzeb. Szkodę zarejestrowano pod nr (...). Dnia 05 lipca 2014r. T. O. zawarł z K. L. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe (...) w T. (dalej: PHU (...)) umowę najmu samochodu marki C. (...) na okres od 05.07.2015r. do dnia całkowitej likwidacji szkody zarejestrowanej w (...) S.A. pod nr (...), bez limitu kilometrów. W świetle jej zapisów całkowity koszt wynajmu pojazdu ponosić miało towarzystwo ubezpieczeniowe. Najemca zapłacił wynajmującemu jako zabezpieczenie kwotę 1.000 zł tytułem kaucji. Umowa szczegółowo regulowała prawa i obowiązki stron. Tego samego dnia strony zawarły umowę cesji wierzytelności mocą której cedent T. O. przelał na PHU (...) wierzytelność przysługującą mu z polisy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 03.07.2014r., dotyczącą (...), celem zaspokojenia wierzytelności cesjonariusza z tytułu wynajmu auta zastępczego. O cesji poszkodowany powiadomił ubezpieczyciela pismem z dnia 07.07.2014r. Pojazd został wydany najemcy.

W toku postępowania likwidacyjnego przedstawiciel ubezpieczyciela dokonał oględzin samochodu, sporządził dokumentację fotograficzną i protokół szkody. Na bazie protokołu szkody, po wykonaniu kosztorysu naprawy, ubezpieczyciel uznał naprawę pojazdu za ekonomicznie nieuzasadnioną. Dokonując dnia 08.07.2014r. wycenienia szkody wartość rynkową pojazdu oszacował 4.900 zł brutto, wartość rynkową pozostałości zbywalnych w stanie kompletnym na 1.100 zł, wysokość szkody na kwotę 3.800 zł. O poczynionych ustaleniach poinformował poszkodowanego pismem. Odszkodowanie w kwocie 3.800 zł przelano na konto poszkodowanego dnia 06.08.2014r. Złożone przez K. O. odwołanie nie doprowadziło do zmiany stanowiska ubezpieczyciela. Dnia 11 sierpnia 2014r. poszkodowany zwrócił pojazd do wypożyczalni. Następnie PHU (...), w oparciu o umowę cesji wierzytelności, zwrócił się do (...) S.A. o zapłatę należności za najem pojazdu zastępczego. Po dostarczeniu faktury (i dokumentów potwierdzających najem), ubezpieczyciel, pismem z dnia 05.09.2015r. wezwał PHU (...) do jej poprawienia. Dnia 17.09.2014r. PHU (...) dokonał korekty faktury za najem pojazdu, obejmującą 37 dni, na kwotę 5.500 zł netto, 6.826,50 zł brutto, przy stawce 150 zł netto za 1 dzień najmu. Następnie, w oparciu o umowę cesji wierzytelności zwrócił się do (...) S.A. o jej zapłatę. Dnia 02.10.2014r. ubezpieczyciel uznał za zasadny najem pojazdu przez 12 dni, obejmując nim okres od dnia wynajęcia pojazdu - 05.07.2014r. do dnia przekazania rozliczenia szkody całkowitej - 08.07.2014r., plus 7 dni, przy stawce 105 zł netto. Na tej podstawie, dnia 02.10.2014r., zdecydował o wypłacie cesjonariuszowi kwoty 1.549,80 zł. Przyznaną kwotę przelano na konto PHU (...) dnia 03.10.2014r.

Dalej idących żądań, mimo odwołania, nie uwzględniono.

W lipcu 2014r. koszty najmu pojazdu zastępczego klasy C, za dobę wynosiły: w PPHU (...) w G. 120 zł netto, w (...) Serwis (...) w S. - 110 zł netto, w D. Sp. o.o. w K., w ramach umowy z (...), - od 1 do 3 dni - 120 zł netto, 4 do 7 dni - 115 zł netto, 8-14 dni - 105 zł netto, powyżej 14 dni - 100 zł netto, (...) S.C. - 110 zł netto, I. - 200 zł brutto. Dla wynajmów realizowanych na zlecenie (...), w K. i okolicach, stawki kształtowały się następująco: od 1 do 3 dni - 110 zł netto za dobę, 4 do 7 dni - 102 zł netto, 8 do 14 dni - 95 zł netto, powyżej 14 dni 90 zł netto.

PHU (...) trudni się w ramach prowadzonej działalności najmem pojazdów, stosując stawki od 180 zł netto za dobę do 159 zł netto za dobę.

(...) K. sp. o.o. w K. nie prowadzi najmu samochodów zastępczych.

(dowód: pokwitowanie k.9, notatka z KPP T. k.10, umowa cesji wierzytelności k.11-12, protokół odbioru samochodu k.13, umowa najmu samochodu z regulaminem k.14-17, protokół przekazania samochodu k.18-19, pisma (...) k.20,24,25, przelewy k.21,23, faktura nr (...) k.26, odwołanie z dowodem doręczenia k.27-29, pisma z: PPHU (...) k.63, (...) SERWIS (...) k.64, (...) K. sp. o.o. k.80, (...) sp. z o.o. k.86-87, (...) S.C. k.89, I. k.93, pismo (...) k.65, umowa najmu z dnia 20.05.2014r. k.82-83, faktury k.84,85, dokumenty z akt szkody - kopie)

Stan faktyczny przedmiotowej sprawy co do okoliczności powstania uszkodzeń w pojeździe marki N. i ich charakteru nie budzi wątpliwości, wobec czego odstąpiono od przesłuchania stron. Strony nie podważały na żadnym etapie postępowania wiarygodności złożonych w procesie likwidacji szkody oraz w toku procesu dokumentów (za wyjątkiem faktury wystawionej przez powoda za najem pojazdu zastępczego) a sąd nie znalazł podstaw by czynić to z urzędu.

Bezspornie, właściciela A. wiązała z pozwanym umowa odpowiedzialności cywilnej pojazdów mechanicznych (por. akta szkody).

Sporną kwestię w przedmiotowej sprawie stanowi wysokość kosztów najmu pojazdu zastępczego oraz okresu na jaki pojazd został wynajęty poszkodowanemu.

Pozwany uznając swoją odpowiedzialność w tym zakresie ostatecznie wypłacił powodowi 1.549,80 zł brutto (za 12 dni przy stawce 105 zł za dobę) i odmówił spełnienia dalej idącego żądania. Powód dochodził roszczenia z faktury nr (...) (za 37 dni przy stawce 150 zł netto) i domagał się zapłaty kwoty 5.276,70 zł tj. różnicy między kwotą wypłaconą i poniesioną (6.826,50 zł - 1.549,80 zł).

Z informacji nadesłanych przez wskazane przez pozwanego firmy wywieść należy, iż najem pojazdów zastępczych klasy C, w rejonie K. i okolic, gdzie podaż tego typu firm jest duża, kształtował się różnie i wynosił od 100 zł do 200 zł za dobę (k.63,64,65,86-87,89,93). Poszkodowany zdarzeniem komunikacyjnym nie jest jednak mieszkańcem K., ani jego okolic, ale T., i na miejscowym rynku zdecydował się wynająć pojazd zastępczy według stawek obowiązujących na lokalnym rynku, co wykazały faktury przedłożone przez powoda (k.82-85). Brak konkurencji nie pozostaje bez wpływu na cenę. Pozwane towarzystwo ubezpieczeniowe, na etapie likwidacji szkody nie wskazało poszkodowanemu firmy w której mógłby wynająć taki pojazd za niższą cenę, mimo, że poszkodowany już 03.07.2014r. złożył oświadczenie z którego wynikało, że pojazd jest mu potrzebny do codziennego użytkowania. Koszty za najem zostały przez poszkodowanego poniesione a pozwany nie przedstawił żadnego dowodu, któryby skutecznie podważył umowę najmu pojazdu zastępczego oraz wystawioną w jej następstwie fakturę.

Nie można zgodzić się z pozwanym, że poszkodowanemu przysługiwało prawo najmu pojazdu za okres od zawarcia umowy do dnia otrzymania informacji o wystąpieniu szkody całkowitej (plus 7 dni). Pozwany zdaje się zapominać, że odszkodowanie w wysokości 3.800 zł przelał na konto poszkodowanego dopiero 06.08.2014r., mimo, że już 08.07.2014r. uznał naprawę pojazdu za ekonomicznie nieuzasadnioną i wyliczył wysokość odszkodowania.

Fakt uczestniczenia w kolizji drogowej powodujący uszkodzenie lub zniszczenie auta w większości przypadków pociąga za sobą szereg negatywnych konsekwencji, powodując nie tylko konieczność podjęcia czynności celem likwidacji szkody, ale także pozbawiając poszkodowanego, jak w stanie faktycznym przedmiotowej sprawy, możliwości korzystania z własnego pojazdu w dotychczasowym zakresie, co więcej zmuszając go niejednokrotnie do zmiany planów zawodowych czy zobowiązań rodzinnych. W takiej sytuacji zupełnie usprawiedliwionym zachowaniem poszkodowanego jest wynajęcie, na czas likwidacji szkody, pojazdu zastępczego, którego refundacji kosztów można następnie domagać się z OC sprawcy szkody.

Zgodnie z art. 822 k.c. w związku z art. 436 k.c. oraz przepisami ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych j.t. Dz.U.z 2013 poz. 392 ze zm., dalej u.u.ob.) ubezpieczyciel sprawcy szkody zobowiązany jest do naprawienia wyrządzonej poszkodowanemu szkody. Dla oceny odpowiedzialności odszkodowawczej zakładu ubezpieczeń kluczowe znaczenie ma art. 361 k.c. określający ogólne reguły ustalające zakres przysługującego poszkodowanemu odszkodowania obejmujące tzw. *damnum emergens* i *lucrum cessans* tj. rzeczywistą szkodę jaka została poszkodowanemu wyrządzona, jak również korzyści, które poszkodowany mógłby osiągnąć gdyby mu szkody nie wyrządzono. Wskazane reguły nakazują przy tym przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego, co w przypadku poniesienia kosztów najmu pojazdu zastępczego, mieści się w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu.

Znamiennym przy tym jest fakt, iż zwrotu kosztów za najem pojazdu zastępczego domagać się mogą nie tylko osoby prowadzące działalność gospodarczą lub wykonujące wolny zawód, co w doktrynie i orzecznictwie od dawna nie budziło żadnych wątpliwości, ale także, zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 roku (sygn. III CZP 05/11), osoby fizyczne nieprowadzące działalności gospodarczej, a wykorzystujące uszkodzony pojazd w celach prywatnych. W praktyce oznacza to, że ubezpieczyciel nie może odmówić refundacji kosztów najmu osobie fizycznej, której samochód zastępczy służył do codziennego dojeżdżania do pracy, odwożenia dziecka do przedszkola czy innych wyjazdów, nawet jeśli w miejscu pobytu poszkodowanego działa komunikacja miejska. Jedynymi ograniczeniami stawianymi poszkodowanemu są: korzystanie z pojazdu zastępczego w dotychczasowym zakresie, który nie powinien być okazjonalny, wynajęcie pojazdu znajdującego się w podobnej klasie i standardzie co pojazd uszkodzony oraz niedysponowanie w czasie likwidacji szkody innym samochodem, który mógłby zaspokoić potrzeby transportowe poszkodowanego. Te warunki poszkodowany niewątpliwie wypełnił.

W kwestii zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego, rozróżnić należy dwie sytuacje, tj. przy wystąpieniu tzw. szkody częściowej oraz szkody całkowitej.

W przypadku szkody częściowej, za konieczny i ekonomicznie uzasadniony czas najmu, zgodnie z obowiązującym orzecznictwem, przyjmuje się okres od dnia wyrządzenia szkody do dnia jej naprawienia, biorąc przy tym pod uwagę wszystkie technologiczne uwarunkowania związane z przywróceniem pojazdu do stanu poprzedniego oraz z przeprowadzeniem postępowania likwidacyjnego przez ubezpieczyciela. Do okresu tego należy więc czas potrzebny na zebranie dokumentacji szkodowej i niezwłoczne zgłoszenie szkody ubezpieczycielowi, przeprowadzenie pierwszych i ewentualnych dalszych oględzin przez rzeczoznawcę ubezpieczyciela, sporządzenie kalkulacji naprawy, czas oczekiwania na zamówione części, naprawa, która w rzeczywistości może nieco odbiegać od tzw. technologicznego czasu naprawy oraz okres organizacyjny na odebranie naprawionego pojazdu. Refundacja kosztów najmu w przypadku szkody całkowitej, tj. takiej gdy pojazd uległ zniszczeniu w takim stopniu, że nie nadaje się do naprawy albo gdy koszt naprawy przekroczyłby wartość pojazdu w dniu likwidacji szkody, obejmuje okres od dnia powstania szkody do dnia w którym poszkodowany może nabyć podobny pojazd a nie jak chce pozwany, w ciągu 7 dni od otrzymania informacji o wystąpieniu szkody całkowitej. Trudno bowiem oczekiwać, by poszkodowany, którego samochód uległ zniszczeniu w skutek kolizji, dysponował „wolnymi środkami” za które mógłby od razu zakupić nowy pojazd. W uchwale z dnia 22.11.2013r. Sąd Najwyższy przyjął, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w

okresie niezbędnym do nabycia innego pojazdu mechanicznego, jeżeli odszkodowanie ustalone zostało w wysokości odpowiadającej różnicy pomiędzy wartością pojazdu mechanicznego sprzed zdarzenia powodującego szkodę, a wartością pojazdu w stanie uszkodzonym, którego naprawa okazała się niemożliwa lub nieopłacalna (tzw. szkoda całkowita). W uzasadnieniu do cytowanej uchwały Sąd Najwyższy słusznie wskazał, że w nabyciu nowego pojazdu wymaga podjęcia określonych czynności organizacyjnych. Ustalenie czasu niezbędnego na nabycie nowego pojazdu ma charakter obiektywny i jest niezależne od posiadania przez poszkodowanego środków pieniężnych - w tym pochodzących z wypłaty odszkodowania obejmującego różnicę wartości pojazdu sprzed i po zdarzeniu szkodzącym - na kupno nowego pojazdu. Dla ustalenia czasu niezbędnego do nabycia pojazdu istotne znaczenie ma czas zawiadomienia poszkodowanego o sposobie likwidacji szkody przez zapłatę różnicy pomiędzy wartością pojazdu sprzed i po zdarzeniu szkodzącym. Z tych względów nie zrywa adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem szkodzącym a kosztami poniesionymi na najem pojazdu zastępczego przy tzw. szkodzie całkowitej wypłata odszkodowania przez ubezpieczyciela obejmującego różnicę w wartości uszkodzonego pojazdu sprzed i po wypadku, jeżeli nastąpiła ona zanim nastąpił upływ czasu niezbędnego do nabycia przez poszkodowanego nowego pojazdu. W pełni podzielając powyższe stanowisko należy uznać za uzasadniony najem pojazdu zastępczego w okresie od 05.07.2014r. do 11.08.2014r.

Na ubezpieczycielu, stosownie do art. 34 ust.1 u.u.ob. i art. 361 k.c., ciąży obowiązek pełnej rekompensaty poniesionej przez powoda straty wobec czego pozwany winien mu zapłacić dodatkowo kwotę dochodzoną pozwem.

Odpowiedzialność ubezpieczyciela wynikająca z umowy wyraża się w obowiązku spełnienia świadczenia pieniężnego polegającego na wypłacie odszkodowania za szkodę powstałą w wyniku przewidzianego w umowie wypadku. Zgodnie z art. 9ust. 1 cytowanej ustawy umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej, wiążąca w przedmiotowej sprawie właściciela pojazdu, którym kierował sprawca szkody i pozwanego, obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków. Umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej, o którym mowa w art. 4 pkt 1 (OC posiadaczy pojazdów mechanicznych), obejmuje również szkody wyrządzone umyślnie lub w wyniku rażącego niedbalstwa ubezpieczającego lub osób, za które ponosi on odpowiedzialność. Istota ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej wynikająca z art. 822 k.c. sprowadza się do tego, że zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za te szkody ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której zawarta została umowa ubezpieczenia.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił na ustalenie istnienia związku przyczynowego pomiędzy stworzeniem zagrożenia na drodze przez pojazd ubezpieczony u pozwanego, a powstaniem szkody na mieniu powoda, uniemożliwiającej mu korzystanie z niego.

Mając wyżej oceniony materiał dowodowy oraz przedstawioną argumentację Sąd do uwzględnił powództwo w całości i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.276,70 zł stanowiącą różnicę między kwotą wynikającą z faktury – 6.826,50 zł i wypłaconą - 1.549,80 zł.

Powód zażądał zasądzenia ustawowych odsetek od dochodzonej kwoty od dnia następnego po ostatecznej odmowie spełnienia świadczenia w żądanej przez niego wysokości, zawartej w piśmie z dnia 19.11.2014r. (k.5,25). W ocenie sądu zasadnie.

Odsetki, należą się, stosownie do art. 481 k.c., za samo opóźnienie w spełnieniu świadczenia, choćby więc wierzyciel nie poniósł żadnej szkody i choćby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności. Stanowią one rekompensatę uszczerbku majątkowego doznanego przez wierzyciela wskutek pozbawienia go możliwości czerpania korzyści z należnego mu świadczenia pieniężnego. Zgodnie z ogólną regułą (art. 455 k.c.) dotyczącą wymagalności roszczenia związanego z opóźnieniem się dłużnika ze spełnieniem świadczenia pieniężnego (art. 481 § 1 k.c.), jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości

zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Powyższą zasadę modyfikują art. 14 ust.1,2 u.u.ob. w zw. z art. 817§1,2 k.c., z mocy których ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o szkodzie a tylko gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Jednakże bezsporną część świadczenia ubezpieczyciel powinien spełnić w terminie 30 dni.

W przedmiotowej sprawie dokumenty potwierdzające najem pojazdu zastępczego oraz fakturę za najem ubezpieczyciel otrzymał w pierwszych dniach września 2014r. Żądanie spełnił, w przepisany terminie tylko w części. Nie uwzględnił racji powoda mimo odwołania. W tym stanie sprawy sąd przyjął argumentację powoda i zasądził odsetki od dochodzonej kwoty zgodnie z żądaniem.

Powód „wygrał” sprawę w całości.

Obowiązek zwrotu przeciwnikowi kosztów procesu oparty został na dwóch podstawowych zasadach: a) zasadzie odpowiedzialności za wynik procesu, zgodnie z którą strona przegrywająca sprawę zobowiązana jest zwrócić stronie przeciwnej poniesione przez nią koszty procesu, oraz b) zasadzie kosztów niezbędnych i celowych, wedle której zwrotowi podlegają jedynie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw lub celowej obrony. Obowiązek zwrotu kosztów procesu zależy od ostatecznego wyniku sprawy. Wobec wyniku rozstrzygnięcia Sąd, na podstawie art. 98§1,3,4 k.p.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda, całość kosztów procesu na które złożyły się: opłata uiszczona zgodnie z art. 13 ust.1 u.k.s.c. (ustawa z dn. 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych – j.t. Dz.U. z 2014r. poz.1025) tj. 264,00 zł oraz koszty zastępstwa procesowego stosownie do stawek określonych w § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (j.t. Dz.U. z 2013, poz. 461) wraz z opłatą skarbową (1.217 zł).

Zdaniem Sądu sytuacja finansowa pozwanego pozwala mu na wywiązanie się z nałożonego obowiązku.